

Människor från annan källa av Jens Peter Karlsson

ROLLER:

Sara

Rebecka

Abimelek

Abraham

De två manliga rollerna är skrivna för att spelas av samma skådespelare. Om ett tankstreck [-] avslutar en replik betyder det att repliken blir avbruten. Tre punkter [...] betyder att talaren själv väljer att inte avsluta meningen. *Författ. amn.*

(Ett ensligt hus under en grå himmel. En yxa lämnad på marken. Det lilla barnet Rebecka ligger och sover. I bakgrunden står Abraham med en packad portfölj. Sara har vänt honom ryggen.)

Abraham Väck henne.

Sara *(Svarar ej.)*

Abraham Väck henne.

Sara Låt henne sova.

Abraham Väck henne nu, Sara.

Sara *(Skakar på huvudet.)*

Abraham Väck henne så att hon får ta farväl.

Sara Låt henne vara.

Abraham Jag går nu.

Sara Du kan inte lämna henne.

Abraham Jag kan inte ta henne med mig, det vet du.

Sara Stanna här då. Lämna inte din nyfödda dotter.

Abraham Jag åker till Israel nu, Sara.

Sara Du kan inte göra så mot henne.

Abraham Han har talat till mig, Sara.

Sara Din dotter kommer att hata dig – om du lämnar oss ensamma i det här förbannade sosselandet. Hur ska vi klara oss? Här växer ju bara raps och potatis.

Abraham Hon föddes med händerna knutna, som om hon sa: ”Allt är mitt. Jag ska ärva allt.”

Sara Du får inte lämna mig.

Abraham Jag klarar inte av stanken längre. Skogen blir allt sjukare – mer och mer förvriden. Och dom övergivna fälten sträcker sig nu ända till horisonten. Luften smakar som sura uppstötningar. Och den här förbannade himmelen – jag mäktar inte med att se den.

Sara Men då reser vi i väg tillsammans – precis som vi sa.

Abraham Jag måste lämna det här bakom mig.

Sara Men ta med mig i alla fall.

Abraham Jag går nu, Sara.

Sara Gå inte ...

(Abraham lämnar dem. Femton år senare och Rebecka slumrar fortfarande. Sara ringer ett samtal och en telefonröst deklarerar: ”Just nu är det många som ringer – men du behåller din plats i kön.” Medan hon väntar försöker hon att få dottern att vakna utan att väcka henne; Rebecka ignorerar sin mor så gott det går. Telefonrösten upprepar sitt meddelande medan Sara stirrar och stör till dess att Rebecka fått nog.)

Rebecka Sluta stirra på mig! Jag hatar när du stirrar.

(När Rebecka stiger upp visar det sig att hon har legat på en behå.)

Sara Är du vaken?

Rebecka Ringer du distriktssköterskan?

Sara Mm.

Rebecka Hon har inte telefontid i dag.

Sara Jo. Mellan ett och halv två.

Rebecka Inte på fredagar.

Sara *(lägger på luren)* Är det fredag i dag?

Rebecka Nej.

Sara Jag hade en plats i kön. Och nu måste jag gå hela helgen och ha ont.

Rebecka Det är inte fredag.

Sara Hatar du mig?

Rebecka Du kan ringa imorgon om du fortfarande har ont.

Sara Det är här det gör ont, *(pekar på skallens ovansida)* där inne, på den punkten.

Rebecka Men du kommer ändå inte få träffa nån läkare –

Sara Det kommer i vågor. Det börjar med tre sekunders mellanrum. Precis tillräckligt med tid för att oro sig för nästa attack. Sen sjunker mellanrummet långsamt: två sekunder, en sekund – ända tills värken är konstant. Som om hjärnan ville växa sig igenom skallbenet.

Rebecka Jag såg solen i morse. Den kom fram några minuter, en liten lucka i molnen bara.

Sara *(upptäcker behån)* Är den din?

Rebecka Gissa.

Sara *(plockar upp behån)* Vad gör den här?

Rebecka Väntar på att du ska plocka upp den.

Sara Hatar du mig?

Rebecka Det är bara en behå, mamma.

Sara Allting har sin plats i det här huset. Kan du inte lägga den i tvättkorgen istället?

Rebecka Jo. Ge mig den.

Sara Jag tar den. Då vet jag att den hamnar rätt.

Rebecka Ge mig den.

Sara Nej.

Rebecka Lägg ner den! *(paus)* Lägg ner den!

Sara Jag har inte sett den förr. Den är fin.

Rebecka Tack. Den är ny.

Sara Är den inte för liten för dig? Den ser för liten ut.

Rebecka *(tar behånen)* Den passar perfekt.

Sara Jaja.

Rebecka Såg du solen?

Sara Jag såg att fönstren på södersidan behöver putsas. Det är fingeravtryck överallt på rutorna.

Rebecka Kunde du inte bara njuta av ljuset?

Sara Jag njöt – men sen såg jag dina fingrar över alla mina fönster. Varför gör du så? Varför gör du det så svårt?

Rebecka Men måste du –

Sara Här ser ju ut som svinstia, ser du inte det!

(Sara börjar maniskt att städa huset; Rebecka hjälper till för att det inte ska gå över styr.)

Sara Det är ju inte klokt att man kan leva så här.

Rebecka Jag tar den ...

(Sara och Rebecka fortsätter att städa.)

Sara Allting överallt, och fettfläckar på den här.

Rebecka Mamma, ta det lugnt bara –

Sara Ser du! Dom där små flugorna är tillbaka igen. Dom frodas i allt äckel.

Rebecka Snälla, ta det lite lugnt nu.

Sara *(tar upp behån som Rebecka lagt ifrån sig)* Var har du fått den ifrån?

Rebecka På rea.

Sara Jaha, för vilka pengar då?

Rebecka Hade sparat lite – den var inte dyr.

Sara Sparat vad då? Du har inget att spara.

Rebecka Vi kan väl göra klart det här, så det blir fint –

Sara Vem har du fått den ifrån?

Rebecka Ingen.

Sara Tror du att din mor är dum i huvudet? Jag förstår väl att det är nån som gett den till dig.

Rebecka Det var rea. Ska jag torka av golvet?

Sara Du går inte upp förrän mitt på dagen. Och sen åker du till byn på kvällen, och stannar ute hela natten.

Rebecka Jag kan hämta skurhinken.

Sara Och det är olika bilar som ger dig skjuts varje gång.

Rebecka Eller jag kan torka av den här om du vill?

Sara Du kan inte hålla på så här, Rebecka. Du är snart vuxen ju – en vuxen kvinna.

Rebecka Vad är det du vill egentligen? Ska jag sitta i det här skabbiga huset tillsammans med dig tills –

Sara Nej – nu pratar vi om dig, Rebecka. Och vad du håller på med om kvällarna.

Rebecka Vadå, vad jag håller på med? Vad tror du jag gör egentligen?

Sara Jag kan nog tänka mig vad det är du gör.

Rebecka Jaha, och vad är det då?

Sara Det vet du lika väl som jag.

Rebecka Nä, det vet jag faktiskt inte. Jag kanske är lite korkad, du kanske tappade mig när jag var liten, jag kanske slog huvudet lite hårt, för jag fattar faktiskt inte vad det är du menar.

Sara Rebecka – snälla. Vi vet båda vad det är vi pratar om. Du behöver inte spela dum.

Rebecka Men vad är det du tror att jag gör?

Sara Du vet precis.

Rebecka Men det är det jag inte vet. Du får faktiskt säga vad det är.

Sara Nu pratar vi om dig.

Rebecka Ja, det gör vi. Men jag vet inte om vad. Så du måste säga vad det är du tror jag gör om kvällarna.

Sara Det är inget jag ens vill tänka på.

Rebecka Men säg då!

Sara Det går ju inte att prata med dig när du är så här.

Rebecka Men det är bara att öppna munnen och låta det rinna ut. För du kan väl se det framför dig? Visst kan du det? Om du blundar så ser du det framför dig. Vad är det jag gör? Vad är det du ser? Sitter jag på knä framför –

(Sara kastar behånen och stormar i väg till yxan och börjar hugga ved. Abimelek sätter ned portföljen och går ut till Sara.)

Sara Vad gör du här?

Abimelek Ser mig omkring.

Sara Det här är en privat tomt. Min tomt.

Abimelek Jag vet att det är din tomt. Det är därför jag är här.

Sara Jag har inte bjudit dig. Så du kan sticka igen.

Abimelek Tyvärr är det inte så enkelt.

Sara Precis så enkelt är det.

Abimelek Tro mig. Det är inte enkelt.

Sara Vem fan är du?

Abimelek Bra fråga. Tyvärr är den inte så enkel att svara på.

Sara Du är väl inte från soc? Ni ska väl inte ta henne ifrån mig?

Abimelek Din dotter?

Sara Jag varnar dig.

Abimelek Dom sociala myndigheterna kan inte ta din dotter ifrån dig. Det är för sent. Hon är redan myndig.

Sara Har det gått så många år?

Abimelek Dom slarvade bort sin chans.

Sara Tack, gode gud.

Abimelek Jag har bara några frågor. Vem äger skogen? Är det du?

Sara Jag tror det är skogsbolaget. Men dom finns väl inte kvar?

Abimelek Och vem äger fälten på södersidan?

Sara En bonde. Men dom ligger i träda sen länge.

Abimelek Så du äger inte skogen. Och inte fälten.

Sara Jag äger den här tomten – mitt emellan.

- Abimelek** I mina handlingar står inget om en tomt mellan skogen och fälten. Ingenting mitt emellan. Bara en linje på lantmätarens karta.
- Sara** Dumheter.
- Abimelek** Papperna ligger i min portfölj.
- Sara** Du är inte från myndigheterna.
- Abimelek** Jag är från myndigheterna. Det står i mina papper. Men jag lämnade portföljen i ditt kök.
- Sara** Bryter du dig in hos folk?
- Abimelek** Dörren var öppen. Jag tog bara en snabb titt på huset; bedömde dess värde. *(paus)* Bjud in mig på en kopp kaffe.
- Sara** Visa mig dina jävla papper då!
- (Abimelek går till portföljen och tar upp några dokument som han ger till Sara.)*
- Sara** Du måste tagit fel karta. Mitt hus syns inte.
- Abimelek** Jag skulle gärna vilja ha en kopp kaffe.
- Sara** Jag dricker inte kaffe. Går det bra med vatten?
- Abimelek** Tack.
- Sara** *(häller upp ett glas åt honom)* Handlar det här om mina skulder?

Abimelek Naturligtvis. Men du måste förstå att jag bara är budbäraren.

Sara Du tar inte beslutet?

Abimelek Beslutet är i slutändan mitt, men just nu är jag bara budbäraren. Jag sitter alltså på två stolar, men just nu bara på den ena – och jag sitter väldigt bekvämt. Dina tillgångar är begränsade till det här huset, så en logisk lösning skulle vara en utmätning av egendomen.

Sara Och låta mig och min dotter stå utan bostad?

Abimelek Jag skulle ljuga om jag sa att jag brydde mig. Gott vatten förresten. Men en oväntad problematik har uppstått: jag kan inte hitta ditt hus.

Sara Du lyckades ju hitta hit.

Abimelek Huset finns inte på kartan. Gatu- och fastighetskontoret har aldrig hört talas om tomten. Kommunen vet inget. Posten har en utdelningsadress, men det är allt.

Sara Jag har papper på att jag äger det.

Abimelek Kan jag få se dom?

Sara Dom ligger i mitt bankfack.

Abimelek Var?

Sara På banken i byn.

Abimelek Det finns ingen bank i byn. Dom lade ner kontoret för fem år sen.

Sara Och vad hände då med mitt bankfack? (*paus*) Du skulle kunna glömma bort mig – låtsas som om jag och mitt hus inte existerade.

Abimelek Jag är inte bra på att låtsas. Dessutom är du skyldig myndigheterna pengar.

Sara Det kan väl inte handla om så mycket?

Abimelek Småpengar.

Sara Inget som spelar nån roll egentligen. Dom behöver inte mina pengar, som jag för övrigt inte har. Låt mig bara leva här mellan skogen och fälten. Jag ska inte säga ett knyst.

Abimelek Det är principen.

Sara Glöm den.

Abimelek Det är alltid principen.

Sara Alltid?

Abimelek Alltid.

Sara Visst skulle du kunna låta mig försvinna? Rent teoretisk sett.

Abimelek Rent teoretiskt är du försvunnen. Det är bara jag som vet.

Sara Vad vill du ha för att glömma mig?

Abimelek *(efter en paus)* Jag kommer att behöva en hel del.
(paus) Jag bad om en kopp kaffe, men det fick jag inte.

Sara Nästa gång jag handlar kan jag köpa ett paket.

Abimelek Jag skulle gärna stanna på middag.

Sara Jag har sill.

Abimelek Jag gillar inte fisk. Det smakar ofräscht.

Sara Vad äter du då?

Abimelek Vanligtvis korv – om jag lagar själv. Vilket jag alltid gör. Oftast falukorv, men ibland en chorizo, om jag känner för det. Men i dag vill jag inte ha korv. Du kan väl laga nåt annat.

Sara Jag har fläskkarré i frysen.

Abimelek Det vet jag inte vad det är. Men det låter utmärkt.

Rebecka Vem är du?

Abimelek Det frågade din mamma också.

Sara Han är från kronofogden, tror jag.

Rebecka Vad vill du oss?

Abimelek Det har jag inte bestämt än. Jag väntar med mitt beslut tills min utredning är klar. Just nu ska jag äta fläsk.

Sara Han stannar på middag.

Rebecka Han är ju galen. Ser du inte dom illasinnade ögonen och dom utspärrade näsborrarna? Hur vet du att han inte är en psykopat?

Abimelek Psykopater är väldigt sällsynta.

Sara Han har papper.

Rebecka Det har jag också. Det betyder ingenting.

Sara Jag är skyldig pengar.

Abimelek *(till Sara)* Jag kan försäkra att jag inte är en psykopat.

Rebecka *(till Sara)* Mycket?

Sara Jag måste betala för mina dumheter.

Abimelek Aldrig har jag känt ett tvångsmässigt behov att skada andra människor.

Rebecka Det här är inte rätt, mamma.

Sara Nu är det som det är.

Abimelek Bra sagt!

Sara Det här är min dotter. Hon tycker inte om män.

Abimelek Jag förmodade det. *(till Rebecka)* Men män tycker om dig?

Rebecka Känner du inte hans torra andedräkt och hans urindoftande svett?

Sara *(till Rebecka)* Kan du inte gå ut och hugga lite ved?

Abimelek Det kan jag göra. Det är mansgöra.
(Abimelek går ut och hugger ved.)

Sara Och du får du ta och lugna ner dig lite.

Rebecka Vadå?

Sara Du vet precis vad jag menar.

Rebecka Han har väl ingen rätt att bara stolpa in här, och kräva en massa. Nån måste ju säga ifrån.

Sara Nu pratar vi faktiskt om dig, och hur du betar dig.

Rebecka Vad har jag gjort?

Sara Du blir ju alldeles ... upphetsad.

Rebecka Vad sa du!

Sara Det ser jag väl på dig – du är ju alldeles röd i ansiktet –

Rebecka Jag är förbannad.

Sara – och som du flåsar. Brösten hoppar ju upp och ner.

Rebecka Vad fan säger du!

Sara Du betar dig som en löptik, det är det jag säger.

Rebecka Jag vet inte ens vad jag ska ... nä, du är ju helt tappad. Tror du att jag vill ... nä, skit samma, det är inte ens lönt att prata med dig längre.

Sara Bara du håller dig lugn, så behöver jag inte lägga mig i.

Rebecka Men sluta prata då!

Sara Slutar du – så slutar jag.

Rebecka Jag lyssnar inte.

Sara Det behöver du inte. Bara du är tyst.

Rebecka Var tyst själv.

Sara Jag säger inte ett ljud.

Rebecka Men vad fan ...

(De sätter sig till bords.)

Abimelek *(till Sara)* Det var mycket gott. Vad hette det nu igen?

Sara Fläskkarré.

Rebecka Nöff-nöff.

Abimelek Vad gör hon?

Sara Hon härmar en gris.

Abimelek Hur kan det komma sig?

Sara Hon vill bara provocera. Hon är vegetarian.

Abimelek Kaffe hade du inte?

Sara Inget hemma.

Abimelek Det vore bra om du köper ett paket tills i morgon. Jag skulle uppskatta en kopp när jag kommer.

Sara Jag ska skriva upp det.

Rebecka Vad skulle hända om jag ringer din chef och berättar för honom vad du pysslar med?

Abimelek Först och främst skulle jag bli lite upprörd.

Sara Hon kommer inte att ringa.

Abimelek Dessutom är jag min egen herre. Och det finns ingen högre instans än denna.

Rebecka Då gör det inget att jag ringer.

Sara Du ska inte ringa.

Abimelek Jag blir förolämpad. Och det är väl inte så lämpligt i sammanhanget?

Sara Hon kommer inte att ringa.

Rebecka Var inte så säker.

- Abimelek** Och man kan inte bara ringa hur som helst. Det är telefontider och ... Det är inte vem som helst som bara kan ringa ... och prata med nån. Det finns protokollära skäl att inte befatta sig med sådana samtal från privatpersoner. (*reser sig*) Nä, nu ska jag bege mig hemåt.
- Sara** Ringer du mig och säger när du kommer i morgon?
- Abimelek** Naturligtvis. Jag ringer i god tid.
- Sara** Hjälper du mig att komma ihåg kaffet?
- Rebecka** Varför ska du hora åt honom?
- Sara** Använd det ordet med stor försiktighet. Kvinnor ska inte kalla varann för horor.
- Rebecka** Jag använde verbformen.
- Sara** Du kommer att lära dig vad det innebär att hora i sinom tid. Jag har skyddat dig så gott det går fram tills i dag.
- Rebecka** Din värld är tokig. Jag klarar inte av den längre.
- Sara** Vill du flytta?
- Rebecka** Det kanske är bäst.
- Sara** Så nu vill du bara lämna mig.
- Rebecka** Du tvingar ju mig. Stannar jag här blir jag galen som dig.

Sara Tro inte att du är nåt. Du är lika sjuk själv. Jag vet vad du gör i byn – och inte sover du över hos kompisar.

Rebecka Du har ingen aning.

Sara Du tar ju vem som helst som vill ha dig, vem som helst som har bil –

Rebecka Käften! jävla fitta!

(Sara slår Rebecka med öppen hand i huvudet – gång på gång.)

Rebecka Sluta! Sluta då – för helvete!

(Rebecka knuffar omkull Sara.)

Sara Hora!

(Rebecka springer i väg. Abimelek ställer sig över Sara som ligger kvar på golvet.)

Abimelek Jag glömde nästan min portfölj; det vore ödesdigert.

Sara *(efter en paus)* Jag trillade omkull.

Abimelek Det är bäst om du överlåter problemformuleringen till mig.

Sara Jag tror inte det här kommer att fungera så bra.

Abimelek Ger du upp redan?

Sara Det känns inte rätt. *(paus)* Kan jag lita på dig?

Abimelek Mitt folk litat på mig.

Sara Jag kan inte lita på dig. Jag vet att jag inte kan lita på dig, förutom dom ack så få gånger dina intressen råkar sammanfalla med mina. (*paus*) Men jag måste åtminstone få veta att du är handlingskraftig – att du kan lösa problem.

Abimelek I mitt yrke krävs det att man kan lösa problem.

Sara Det är bara ett jobb. Men i verkligheten – är du stark?

Abimelek I verkligheten är du arbetslös sedan länge.

Sara Ja.

Abimelek Du har knappt haft ett yrkesliv att tala om.

Sara Nä.

Abimelek Du tillhör den tärande sektorn av samhället.

Sara Jo.

Abimelek Vad vill du tala om?

Sara Jag vill tala om Klippdomen.

Abimelek Varsågod.

Sara Klippdomen på Tempelberget, med sin gyllende kupol. Berget bryter igenom golvet. Och dit, till just denna klippa, kom Abraham för att offra sin son.

Sara *(fortsätter)* Och där byggde David ett altare – som sedan Salomon byggde samman med sitt tempel. Och babylonierna förstörde templet, och pilgrimerna återuppbyggde det, och romarna rev det igen. Och härifrån steg Mohammed upp på en bevingad häst och red tillsammans med ärkeängeln Gabriel till himmelen. Och just där stod förbundsarken, just där, just där – i det allra heligaste.

Abimelek *(efter en paus)* Ja?

Sara Så känner jag för mitt hus. Det är mitt tabernakel. Det allra heligaste. Och jag vårdar det ömt. Jag köper rengöringsprodukter när jag har råd. *(paus)* Hon är så slarvig. Jag avskyr det. Det är nästan medvetet, som om hon ville irritera mig. Om hon bara kunde sluta med det: sluta vara slarvig, ta upp efter sig, sätta tillbaka saker på sin plats, förstå hur viktig renheten är för mig. *(paus)* Allting har sin plats i mitt hus, utom dammet. Och flugorna. Dom där små flugorna som är så små att dom nästan är osynliga. Jag vet inte varifrån dom kommer.

Abimelek Soporna?

Sara Jag har soptunnan ute vid vägen. Jag låter aldrig en soppåse surna.

Abimelek Avloppet?

Sara Jag rensar det var fjortonde dag.

Abimelek Krukväxterna?

Sara Kanske. Men jag har inte så många.

Abimelek Det räcker med några få.

Sara Tror du det?

Abimelek Det är jag övertygad om.

Sara Tack så mycket.

Rebecka Vad gör du? (*paus*) Vad håller du på med egentligen? (*paus*) Ber du?

Sara Va?

Rebecka Sitter du här och ber till Gud?

Sara Nä.

Rebecka Vad gör du då?

Sara Ingenting.

Rebecka Visst fan ber du. Du ber till Gud att den där gubben inte ska komma tillbaka –

Sara Jag ber inte.

Rebecka Men det kommer han att göra – om vi inte gör nåt åt det.

Sara Det ordnar sig, Rebecka.

Rebecka Nä, det kommer inte bara att ordna sig – du måste säga ifrån.

Sara Lita på mig, Rebecka. Jag förstår mig på män.

Rebecka Nej. Mamma, du måste lyssna –

Sara Vi ska inte reta upp honom. Han får inte bli arg på oss – förstår du det? Om han blir arg kan han göra vad som helst. Anmäla oss. Ta vårt hus. Åtala. Döma. Förvisa oss –

(Abimelek dyker upp.)

Abimelek Hej!

Rebecka *(Svarar ej.)*

Abimelek Ett "hej" brukar följas av ett "hej" tillbaka – eller någon annan form av hälsningsfras. Det behöver inte ens vara verbalt.

Rebecka *(Svarar ej.)*

Abimelek Det är svårt att ta dig på allvar om du inte klarar av ett artigt "hej". Det är ingen som kommer att ta dina protester på allvar om du inte kan lägga dom åt sidan, och hälsa artigt först. Förstår du inte det?

Rebecka *(Svarar ej.)*

Abimelek Du tycker så synd om dig själv, och alla andra fattiga. Men ofta har dom försatt sig i situationen alldeles själva. Din mamma är lat. Det är därför hon inte har några pengar.

Rebecka *(Stirrar på Abimelek.)*

- Abimelek** Ja, det är en början i alla fall. Att titta på mig. Vi ser varann djupt i ögonen, det är en bra början. Då försöker vi igen: Hej! Haft en bra dag?
- Rebecka** Ända tills du kom hit.
- Abimelek** Ska du inte fråga mig samma sak?
- Rebecka** Jag bryr mig faktiskt inte.
- Abimelek** Nä, det förstår jag. Men det skulle vara artig av dig att fråga.
- Rebecka** Har du förstört nån annans liv i dag då?
- Abimelek** *(efter en paus)* Ja, det är möjligt att jag har. Men absolut inte avsiktligt. Jag följer bara praxis.
- Rebecka** Det är ingen ursäkt.
- Abimelek** Självklart inte. Och internrevisionen har visat på fel och brister. Mestadels utan uppsåt. Kompetens-avvecklingen har därför haft avsedd effekt. Vi är alla *a.* nöjda – eller *b.* mycket nöjda.
- Rebecka** Vad fan menar du? Vad är det ni håller på med egentligen?
- Abimelek** Vi grundar städer vid vattnet. Vi bygger broar över floderna. Vi har gjort det möjligt att ta bilen till Europa. Vi gör mycket för att förbättra livsvillkoren. Vi anser att kritiken är missriktad.
- Rebecka** Och vem fan ska jag klaga hos då?

- Abimelek** Du skulle kunna skriva till Rakel, min sekreterare; hon är överviktig, men ser mig som en potentiell partner. Hon flyttar dokumentskåp för att komma bakom dom. Huruvida hon är medveten om tågens slutdestination vet jag inte. Men hon skyr inte arbetets natur. Det måste jag motvilligt beundra.
- Rebecka** Men vad fan vill du!
- Abimelek** Men förstår du inte? Du kan sätta fyr på skogen och elda upp fälten. Aktieutdelningen är småpotatis jämfört med spekulativen. Om tusen år kommer vi alla vara rika, och storgodsägare. Skördefesten anordnas på konferenshotell och firas med äppelmust och havrekakor. Vi sjunger sånger och andas sot och jag kysser din mor i ett ögonblick av hänförelse. *(paus)* Nej, jag förstår att det är svårt förstå. Jag har också svårt att förstå vissa aspekter. Jag kan till exempel inte för mitt liv förstå varför jag inte skulle kunna gifta mig med min syster – om jag nu hade en syster som skulle vilja gifta sig. Och jag förstår inte varför jag inte skulle kunna köpa din kropp, om du nu skulle vara villig att sälja den. Jag förstår inte det. Men vissa regler måste vi bara följa. Det är inte ens lönt att ifrågasätta dom. Det skulle vara gott med en kopp kaffe nu.
- Rebecka** Hon har köpt till dig.
- Abimelek** Hon kom ihåg. Underbart.
- Rebecka** Jag var tvungen att påminna henne.
- Abimelek** Tack ska du ha.

Sara Kaffe?

Abimelek Tack, gärna.

Sara *(häller upp en kopp)* Har du haft en bra dag?

Abimelek Jag är här nu, och det är jag glad för.

Sara Ska du inte fråga mig samma sak?

Abimelek *(efter en paus)* Haft en bra dag?

Sara Hygglig.

Abimelek Gott kaffe.

(Sara städar.)

Abimelek Jag tycker om att se dig pyssla.

Sara Jag pysslar inte. Jag städar.

Abimelek Jag tycker om att se dig städa. *(paus)* Det är hemtrevligt.

Sara Det är nödvändigt. Det måste göras.

Abimelek Och du gör det så bra.

Sara Du kan hjälpa till om du vill.

Abimelek Nä tack.

Sara Tänkte nästan det.

Abimelek Du behöver väl inte bli sur. Jag har arbetat hela dan.

Sara Och det har inte jag?

Abimelek Hjälpte *han* till?

Sara Vem?

Abimelek Hennes pappa.

Sara Han lämnade oss.

Abimelek För en annan kvinna?

Sara Nej. (*paus*) Allt det där – det hände för länge sen.
Och vi har inte hört ett ord från honom sen dess.

Abimelek Du har säkert haft många män sen dess.

Sara Det vet du inget om.

Abimelek Garanterat fler än genomsnittet.

Sara (*Svarar ej.*)

Abimelek Du lurar inte mig. Jag vet vilken typ av kvinna du var en gång i tiden. Såna som dig rör sig på ett speciellt sätt.

Sara Jag vill inte höra.

Abimelek Lätt framåtlutad, redo att ta emot när som helst.

Sara Sluta.

Abimelek Hur många liter sperma har du svält i ditt liv? Har du nån aning? Hur många mjölkförpackningar blir det? Kan du se det framför dig? Kan du känna smaken?

(Rebecka avbryter dem.)

Rebecka *(efter en paus)* Vad snackade ni om?

Sara Ingenting.

Abimelek Vi pratade om din mammas bakgrund. Känner du till den?

Rebecka Jag vet allt om henne.

Abimelek Pratar ni om sånt?

Rebecka Vem ska vi annars prata med?

Sara Hon vet allt om mig.

Abimelek Gör hon?

Sara Ja, det gör hon.

(Rebecka nonchalerar Abimelek. Sara fortsätter att städa. Abimelek hittar behån.)

Abimelek Den ser ut att vara för liten.

Sara Den är min dotters.

Abimelek Den ser ut att vara för liten för henne också.

Sara Låt mig ta den.

Abimelek Strax.

Sara *(till Rebecka)* Skulle du inte ta undan den?

Abimelek Är den verkligen inte för liten?

(Rebecka försöker ta behå, men Abimelek hindrar henne.)

Rebecka Ge hit den!

Abimelek Varför då?

(Sara rycker åt sig behån.)

Rebecka Sluta stirra på min bröst, ditt jävla äckel!

Sara *(till Abimelek)* Du får vara snäll och titta på mig istället.

Abimelek *(till Sara)* Naturligtvis. Jag ber om ursäkt.

Sara *(till Rebecka)* Det är bäst att du håller dig undan. Jag tar hand om det här. *(till Abimelek)* Och du måste förstå att det här är mellan dig och mig.

Abimelek Men jag hoppas att få se henne till middagen. Det är trevligt när alla är samlade runt bordet.

Sara *(provar behån utanpå kläderna)* Vill du se den på mig – på riktigt?

Abimelek Det vill jag nog.

(Sara visar bröstet för Abimelek.)

Sara *(skylar sig)* Jag kommer att få migrän.

Abimelek Hur vet du det?

Sara Jag känner det.

Abimelek Kan du verkligen lita på dig själv i det avseendet?

(Sara spyr i portföljen.)

Sara Jag måste lägga mig ner.

Abimelek *(efter en paus)* Var det allt? Jag känner mig otillfredsställd.

Sara Du fick ju se mina moderliga bröst.

Abimelek Ja, och jag såg framför mig hur jag öppnade ett paket mjölk, och hur jag höll den kylskåpskalla mjölken över dina moderliga horbröst och hur alltsammans blev vitt.

Sara Nu gör det ont.

Abimelek Då går jag då. *(paus)* Jag lämnar min portfölj här – så får du ta hand om innehållet.

Rebecka Vad har du gjort med henne?

Abimelek Påminn henne att köpa mjölk tills i morgon.

Rebecka *(till Sara)* Migrän?

Sara Det släpper när som helst.

Rebecka Ska jag lämna dig i fred?

Sara Det är nog bäst. Det släpper när som helst.

Rebecka *(efter en paus)* Vill du ha nåt?

Sara Det släpper.

Rebecka *(efter en paus)* Vill du att jag ska hämta en filt?
(paus) Vad gjorde han med dig? *(paus)* Tvingade han dig?

Sara Det känns mycket bättre nu.

Rebecka Tog han fram sin kuk med sina igenslemmade talgkörtlar?

Sara Nej. Men han kommer nog tillbaka.

Rebecka Ja, det är klart att han kommer tillbaka! Därför måste vi göra nåt.

Sara Nej.

Rebecka Jo, annars kommer han bara att komma och komma! och vi kommer aldrig att bli av med honom.

Sara Det finns ingenting vi kan göra.

Rebecka Klart det finns Och jag lovar – jag hjälper dig. Vad han än gör, så hjälper jag dig – jag lovar. Jag hjälper dig.

Sara Han lämnade mig här.

Rebecka Men han kommer tillbaka.

Sara Jag menar, din far. Han lämnade mig här.

Rebecka Jag vet.

Sara Han sa att om jag verkligen älskade honom, så skulle jag säga att jag var hans syster. Så jag skrev det på visumansökan: att han var min bror. Och sen lämnade han mig på det där kontoret – tillsammans med den där tjänstemannen.

Rebecka Jag vet.

Sara Har jag berättat det för dig?

Rebecka Ja.

Abimelek *(till Rebecka)* Vad tyckte du om chorizon?

Rebecka Den smakade korv.

Abimelek Jag lagade den själv.

Sara Alldeles själv.

Rebecka Otroligt.

Abimelek Inte alls. Jag har lagat korv i många år.

Sara Han kan laga korv.

Abimelek Jag lagade den till er.

Sara Tack.

Abimelek Varsågod.

Rebecka Hur länge tänker du fortsätta?

Abimelek Laga mat?

Rebecka Komma hit till oss.

Sara Var lite tacksam nu.

Abimelek Jag kommer inte att komma hit så länge till.

Sara Inte?

Abimelek *(till Sara)* Jag måste ta nästa steg. *(tar upp en ring)*
Vill du gifta dig?

Rebecka Det vill hon inte.

Sara Det vet du inte. Jag kanske vill.

Abimelek Det är klart du vill.

Sara Fast kanske inte.

Rebecka Du kan inte gifta dig.

Sara Jo, det kan jag. Jag tackar ja.

Abimelek Bra. Det innebär naturligtvis att din dotter måste flytta.

Sara Det vill jag inte.

Abimelek Vi kan inte ha henne här.

Sara Jag måste ha henne här.

Abimelek Vi klarar oss bättre utan henne.

Sara Jag vill inte vara utan henne. Jag älskar henne.

Rebecka Gör du?

Sara Det är klart, min underbara älskling.

Abimelek I så fall får det vara. *(efter en paus till Rebecka)* Vill du gifta dig då?

Rebecka Nej.

Abimelek Det här är fullständigt oacceptabelt! oacceptabelt! Ett sånt irrationellt beteende! jag vet inte ens hur jag ska bemöta det. Ni är som en annan slags varelse: obekant med orden. Och det finns sociologer som hävdar att man kan nå en punkt då läskunnigheten framtvingar en samhällsordning. Låt mig därför tillägga: vi vet var Ni bor, och vi vet varför Ni inte sover om nätterna. Betänk doktor Ngor som överlevde röda khmerernas Demokratiska Kampuchea, för att två decennier senare skjutas till döds av Oriental Lazy Boyz. Betänk detta innan Ni avvisar avtalet.

(Abimelek går ut och försvinner.)

Rebecka Han glömde sin portfölj.

Sara Jag är rädd att jag begick ett misstag.

Rebecka Du gjorde helt rätt.

Sara Det hjälper inte att du säger så.

Rebecka Vi har ju varann.

Sara Det hjälper inte det heller.

Rebecka Men du sa att du älskar mig. Var det inte sant?

Sara Ja-och-nej.

Rebecka Jag älskar dig jättemycket, mamma.

Sara Det hjälper inte det minsta. *(paus)* Förlåt.

Rebecka *(efter en paus)* För vad?

Sara Det mesta.

Rebecka Men inte allt?

Sara Allt kan jag inte be om ursäkt för.

Rebecka Men det mesta?

Sara För att jag har sårat dig.

Rebecka Jag trodde det var meningen.

Sara Det var det. *(paus)* Jag är ledsen. *(paus)* Solen kom inte fram i dag.

Rebecka Man anade den bakom molnen.

- Sara** Det är synd. *(paus)* Du är så vacker i solskenet. När du inte är här så saknar jag dig. Jag jämför dina fingeravtryck på fönstret.
- Rebecka** Det är inte meningen att vara så slarvig.
- Sara** Jag vet. Du är bara tanklös av naturen.
- Rebecka** Jag ska ta undan behån.
- Sara** Det behövs inte.
- Rebecka** Den är lite för liten.
- Sara** Det såg jag direkt. *(paus)* Och det gör mig så ledsen att tänka på att nån har varit där och rotat – tagit på dom, feta korvfingrar som klämmer på dig. Det är för hemskt. *(paus)* Jag vet att jag fånig, men jag är bara så rädd om dig. Jag vill inte att nån ska ... komma och kladda, och ...
- Rebecka** Jag vet, mamma.
- Sara** Du är så fin.
- (Abimelek störtar in med yxan höjd och snubblar över portföljen och faller omkull.)*
- Sara** Du trillade omkull.
- Abimelek** Jag såg yxan, och kände mig tvingad att döda dom omoraliska kvinnorna. Men jag kan inte. Jag är inte stark nog. Vad är det för fel på mig?

Sara Du är sjuk. Du tror dig vara nån annan, en annan man, en starkare man.

Rebecka Men du är svag.

Sara Du måste erkänna för dig själv att du är sjuk – och ömklig.

Abimelek Jag erkänner. Jag är bara en liten lort.

Sara Du föddes inte fylld av längtan och kärlek för din mor. Du föddes torterad av överlevnadsångest. Du är övertygad om att du ska dö. Din förmåga att överleva på egen hand är obefintlig – och det vet du mycket väl.

Rebecka Han förstår inte.

Sara Ammade din mor dig?

Abimelek Vad har det med saken att göra?

Sara Det är avgörande – förstår du inte det?

Abimelek Jag vet inte om hon ... Förmodligen ett tag – kanske några månader.

Sara Det förklarar saken.

Abimelek Gör det?

Rebecka Du lider av bröstavund. Som spädbarn trodde du att din mammas bröst tillhörde dig. Som en del av din egen kropp.

- Rebecka** *(fortsätter)* När hon slutade amma dig tvingades du inse att bröstet var hennes, och saknaden präglade hela din uppväxt. Din avundsjuke förvärrades i puberteten när din syster utvecklade egna bröst som ett slags moderssubstitut – medan du förblev en halv människa.
- Abimelek** Jag har ingen syster.
- Sara** Det förklarar ännu mer.
- Abimelek** Jag mår inte så bra, nånting som trycker i bröstet. Det växer ... nånting varmt ... nånting surt i munnen.
- Sara** Gör det ont?
- Rebecka** Det är bara skuldkänslor, det är inget farligt.
- Abimelek** Reflux, sa allmänläkaren. Ordinerade Omeprazol, tjugo milligram i kapslar att svälja. Receptet gäller ett år från utfärdandet.
- Rebecka** Psykogena orsaker – med största sannolikhet. Det kan lämna bestående men i samhällskroppen. Men vi får vänta på remissvaret.
- Abimelek** Och till dess?
- Rebecka** Till dess får du leva med symtomen – tyvärr.
- Abimelek** Jag vet inte om klarar det.
- Rebecka** Det ska se att det går bra.
- Abimelek** Nä, jag vet inte om ...

Rebecka Nu ska du inte gråta.

Abimelek Vad ska jag göra då?

Sara Du kan gå ut och hugga ved. Det är mansgöra.

Abimelek Ja, det kan jag göra.

Sara Och sen kan du bestämma vad jag ska laga till middag, du är ju så bra på det.

Abimelek Ja, det kan jag göra.

Sara Du tillhör ju den närande sektorn av samhället.

Abimelek Ja, det gör jag.

(Abimelek huggar ved medan Sara och Rebecka betraktar honom.)

Sara Titta så lycklig han är. Nu när han är hos oss.

Rebecka Måste vi ha honom här?

Sara Det måste vi. Det förväntas av oss.

Rebecka Kom du ihåg att köpa mjölk?

Sara *(nickar)* Du behöver inte oroa dig, min underbara älskling.

Rebecka *(efter en paus)* Jag vill inte att du ska behöva ...

Sara Behöva vadå?

Rebecka Jag vill inte att du ska behöva leva med en sån. Du har lidigt tillräckligt.

Sara Oroa dig inte. Du ska se att din mamma klarar mer än du tror.

Rebecka Men det är inte rättvist. Det är inte det. Att du ska behöva stå ut med en sån som han igen.

Sara Det är kanske inte rättvist – men Gud ville annorlunda.

Rebecka Det är min tur.

Sara Vad menar du?

Rebecka Jag kan ta honom. Det är min tur.

Sara Men snälla du – vad är det du säger?

Rebecka Låt mig ta honom. Så slipper du.

Sara Men det skulle ju vara alldeles tokigt, om du ...

Rebecka Lyssna nu på mig – du ska inte behöva gå igenom det här en gång till. Jag vägrar att låta dig genomlida det. Du har gjort ditt. Och nu är det min tur.

Sara Du är min dotter, och du förstår väl att jag inte kan låta dig utsättas för en man, och hela hans vidriga kropp.

Rebecka Jag är redo, jag klarar det, jag är stark nog – precis som du var en gång i tiden.

Sara Nej, det går bara inte.

Rebecka Jo, det gör det. Du måste lita på mig –

Sara Det gör jag, jag litar på dig – det är inte det.

Rebecka Nä, det gör du inte. Men du måste börja lita på mig.

Sara Jag vet. Jag vet att jag borde ...

Rebecka Ja. Det är dags att släppa taget. Jag klarar mig.

Sara Jo.

Rebecka Du vet att jag har rätt.

Sara *(Nickar.)*

Rebecka Jag tar hand om honom.

Abimelek Jag har huggit all ved nu. Det finns ingen mer ved att hugga.

Rebecka Vad duktig du är.

Abimelek Vad ska jag göra nu då?

Rebecka Du kan lägga ner yxan.

Abimelek Ja, så klart. Förlåt.

Rebecka Är du inte varm?

Abimelek Jo, lite.

- Rebecka** Ska vi inte ta av den där tjocka halsduken?
- Abimelek** Jo ... kanske det.
- Rebecka** Det ser ut som om du behöver lite hjälp.
- Abimelek** Jag kan nog själv, eller ... tack.
- Rebecka** Det var så lite så. Jag tycker om att göra saker åt dig. *(paus)* Den är väldigt lång också.
- Abimelek** Jo, den är visst lite lång. Halsdukar finns visst i olika längder; jag visste inte det när jag köpte den ... då kanske jag hade köpt en annan.
- Rebecka** Jag tycker om den.
- Abimelek** Gör du?
- Rebecka** Mm. *(paus)* Skulle du vilja göra en sak åt mig? Det är bara en liten sak. Men jag skulle behöva lite hjälp av dig.
- Abimelek** Ja, så klart.
- Rebecka** Jag visste att jag kunde lita på dig. Du är en sådan, en man att lita på.
- Abimelek** Jag står till ditt förfogande.
- Rebecka** Skulle du kunna knyta fast den här åt mig? Det är så svårt att knyta med bara en hand.
- Abimelek** Visst. Det ordnar jag. *(knyter fast halsduken om Rebeckas handled)* Det är inte för hårt?

- Rebecka** Du kan knyta lite hårdare. (*paus*) Tack. Du är så snäll.
- Abimelek** Inget annat jag kan göra? När jag ändå är här, menar jag.
- Rebecka** Jo, du skulle faktiskt kunna göra en sak till åt mig. Skulle du kunna trä den runt den där? så att den sitter fast. Det är så svårt att göra det själv när man ligger ner.
- Abimelek** Visst. Är det så här du menar?
- Rebecka** Ja. Du förstår precis vad jag vill.
- Abimelek** Så – då ... då sitter den där.
- Rebecka** Vad bra.
- Abimelek** Jo, jag blev faktiskt ganska nöjd med det själv.
- Rebecka** Skulle det vara hemskt om jag bad om en liten-liten sak till?
- Abimelek** Absolut inte. Jag menar, nu när jag ändå är här.
- Rebecka** Skulle du kunna knyta fast min andra hand också? Om det inte är för mycket att be om?
- Abimelek** Nej, inte alls. Det borde man väl kunna lösa på nåt sätt. (*knyter fast halsduken*) Är det bra så?
- Rebecka** Jättebra. Du har verkligen varit jätteduktig, tycker jag.

Abimelek Tack så mycket. Det gör mig glad att du ... uppskattar ... ja.

(Rebecka sårar på benen.)

Abimelek Oj då. Det här var ... oväntat.

Rebecka Ta mig.

Abimelek Jaha. Men jag vet inte om ... jag vet inte om jag mäktar med det.

Rebecka Det förväntas av dig.

Abimelek Ja, självfallet. Men det är inte så lätt alltid.

Rebecka Du klarar det.

(Abimelek sätter sig på knä framför Rebecka och knäpper upp byxorna.)

Abimelek Nä, den bara hänger där – jag vet inte ens om den är min.

Rebecka Tiden har kommit för dig, som representant för dom vankelmodiga, att välja sida.

Abimelek Ja.

(Abimelek stimulerar sig själv.)

Rebecka Träng in i mig.

(Abimelek lyder Rebeckas uppmaning och ejakulerar inuti henne.)

- Rebecka** *(lösgör sig)* Duktig pojke.
- Abimelek** *(efter en paus)* Jag vill tro att det här betydde nåt för dig också.
- Rebecka** Du, jag kommer aldrig att glömma det här.
- Abimelek** Betyder det att du vill ha mig ... kvar?
- Rebecka** Jag minns knappt solskenet; jag har ett vagt minne av värme. Jag kan inte stanna här – under den här grå himmelen.
- Abimelek** Det spricker upp ibland.
- Rebecka** Vi reser härifrån. Tillsammans.
- Abimelek** Resa härifrån? Tillsammans?
- Rebecka** Ja. Till det förlovade landet. Vi reser till Israel, och bosätter oss där.
- Abimelek** Men det kan vi väl inte?
- Rebecka** Varför skulle vi inte kunna det? Vad skulle hindra oss?
- Abimelek** Jo, men det finns säkert en massa faktorer som gör det svårt: omkostnader, utförelse regler, utresetillstånd – och har du ens rätt att ansöka om ett pass?
- Rebecka** Men allt det där kan vi ta oss runt. Du har kontakterna. Du lever i systemet, du vet hur det fungerar – eller hur?

Abimelek Jo, men det är ändå inte lätt.

Rebecka Inget som är lätt är värt att göra. Det ska vara svårt. Och jag vet att du klarar det.

Abimelek Jo, det skulle nog gå. Om man kan få loss lite pengar.

Rebecka Då reser vi till Israel, till solen och värmen och ett nytt liv. Vi börjar om.

Abimelek Kan man verkligen det?

Rebecka Är det inte det du vill? Börja om, bygga nytt, nåt eget, nåt som är ditt.

Abimelek Jo.

Rebecka Då reser vi. Du och jag.

Abimelek Jag väntar ju lite extra pengar snart. Ett konsultarvode. Och så har jag ju en del fondandelar som man skulle kunna sälja av. Då har jag lite tid att ordna med tillstånden och allt det där andra.

Rebecka Ja. Säg ja. Snälla, säg bara ja.

Abimelek Ja.

(Rebecka och Abimelek kramar om varandra.)

Sara *(fnyser)* "Det är min tur."

Rebecka Vad är det? *(paus)* Vad surar du nu för?

Sara Jag surar inte – låt mig vara.

Rebecka Jaja.

Sara *(efter en paus)* Jag borde ha förstått det direkt.

Rebecka Vadå?

Sara ”Det är min tur.”

Rebecka Ja, jag tycker det.

Sara Tror du inte att jag fattar? vad det handlar om.

Rebecka Det handlar om att jag vill ta ansvar – för dig, och mig, och vår framtid.

Sara Just det, ja. Du, jag vet precis vad det här handlar om.

Rebecka Jaha.

Sara Du kan inte tolerera att jag väcker såna känslor hos män. Och nu vill du ta det ifrån mig. Du är svartsjuk – så enkelt är det.

Rebecka Tror du så jävla mycket om dig själv?

Sara Och så kommer du här med din ungdom, och dina bröst och allt det där. Det är så smutsigt, det du håller på med.

Rebecka Jag tänker resa härifrån. Om ett par månader bara. När han har fått ut sin bonus, då reser vi härifrån tillsammans – han och jag.

Rebecka *(fortsätter efter en paus)* Och då kan du sitta här. Och vara glad. Ingen som stökar till, ingen som tar nåt ifrån dig, ingen alls. Bara du och du och du, och den här jävla himmelen.

Sara Och var ska ni åka hade ni tänkt?

Rebecka Israel.

Sara Det kan ni inte – inte till Israel. Det får ni inte.

Rebecka Du har inget att säga till om längre.

Sara Rebecka, nu måste du lova mig en sak – du får aldrig sätta din fot i det landet –

Rebecka Sluta.

Sara Nej, du måste lyssna på mig nu. Vi löser det på nåt annat sätt. Jag kan flytta ner till byn, så blir du av med mig. Och så kan ni ta huset; fyrtiofem kvadrat är ändå alldeles för mycket för mig ensam. Då kan ni bo här. Och så flyttar jag in i en av dom där övergivna bostadsrätterna i byn.

Rebecka I det där fuskbygget? Du vet att taket har rasat in.

Sara Jag flyttar in på nedre plan – det är ingen fara.

Rebecka Utan el och vatten?

Sara Jag kan elda i vasken. Och vatten kan jag hämta på macken. Den finns väl kvar i alla fall?

Rebecka Ja. Än så länge.

- Sara** Men visst låter det som en bra idé.
- Rebecka** Jag tänker inte sparka ut dig ur ditt eget hus. Du ska bo kvar. Men jag åker – jag måste det.
- Sara** Du tror väl inte att din far väntar på dig med öppna armar i Israel?
- Rebecka** Det är inte därför. Det är för min egen skull.
- Sara** Han vill inte ha dig där.
- Rebecka** Det är mitt land också; han får fan dela med sig.
- Sara** Du kommer inte ens att hitta honom.
- Rebecka** Jag behöver inte honom.
- Abimelek** Fortfarande lika underbart att komma ut hit – varje gång. Särskilt nu – när den mörka tiden kommer. Det är som om jag kan andas igen, när jag kommer ut hit till er. Det är luften – och doften av förruttelse från skogen, det väcker nånting i mig igen. Och när grådiset lägger sig över dom vattensjuka fälten, då börjar jag nästan lipa av lycka. Och den här himmelen. Den känns nästan som om man skulle kunna sträcka sig, och nå molntäcket.
- Sara** Ni kommer aldrig att komma härifrån.
- Rebecka** Det spelar ingen roll vad du säger, vi åker ändå.
- Sara** Det hör du väl – han har ingen avsikt att resa någonstans.

- Rebecka** (Svarar ej.)
- Abimelek** Det tar bara lite längre tid än beräknat. Saker och ting har dragit ut på tiden. Sanningskommissionen ska ha möt-möte nästnasta fredag. Rakel har med sig wienerbröd, och Isak har lånat ordförandeklubba av Socialdemokraterna på våningen under oss. Rebecka vet att det bara är en mindre försening.
- Rebecka** Men det kanske är dags att boka biljetter i alla fall? Så dom inte tar slut.
- Abimelek** Bättre att vänta lite, tills recessionen har tagit fart ordentligt. Då blir det lite billigare för oss.
- Sara** Där ser du – inte vågar han lämna en tillsvidareanställning inom ett statligt verk, för att flyga i väg med dig.
- Abimelek** För det första så arbetar jag i den privata sektorn. Min koncern vann upphandlingen när den lagstiftande och dömande makten lades ut på entreprenad. *(letar i portföljen)* Och för det andra så har jag redan lyckats skaffa ett pass till din dotter. Vi kommer att bli en månad försenade, varken mer eller mindre. *(till Rebecka)* Och sen reser vi – du och jag.
- (Rebecka och Abimelek pussar varandra.)*
- Rebecka** Där ser du – min man håller vad han lovar.
- Abimelek** Hon ser min kvalitet som ingen annan. Och att bli sedd av henne är bli sedd av andra. Inte förrän nu har jag fått uppskattning på mitt arbete. Dom har till och med erbjudit mig en överordnad tjänst.

Rebecka En befordran?

Abimelek Dom erbjöd mig det.

Rebecka Jag önskar att jag hade fått se deras miner när du sa nej.

Abimelek Ja.

Sara Jag säger inte mer; jag ska vara tyst.

Abimelek Vi skulle uppskatta det.

Rebecka Ja, verkligen. Du har sagt nog nu.

Abimelek Vad gör hon?

Rebecka Hon ber.

Abimelek Hur vet du det?

Rebecka Vad skulle hon annars göra?

Abimelek Varför skulle hon be?

Rebecka Varför inte? (*paus*) Det står i Talmud att även Gud ber.

Abimelek Vad ber Gud om?

Rebecka Vet inte.

Abimelek Jag menar, vad skulle Gud behöva be om?

Rebecka Vet inte. Besinning, kanske?

- Abimelek** *(efter en paus)* Jag måste prata med dig om en sak.
(paus) Dom vill skicka i väg mig på en kortare affärsresa – inget långvarigt alltså, utan bara en tillfällig postering på annan plats.
- Rebecka** Du ska ju ändå sluta. Det vet dom väl?
- Abimelek** Det är klart att jag ska sluta. Det har vi ju kommit överens om. Men jag har inte sagt upp mig än; jag tänkte att det var bäst att vänta tills vi hade allting klart.
- Rebecka** Dom vet inte ens att du tänker flytta?
- Abimelek** Jag tänkte att det var bäst att –
- Rebecka** Har du ens tackat nej till befordran?
- Abimelek** Du förstår inte ... hur allting funkar där.
- Rebecka** Du stod precis där – och lovade mig.
- Abimelek** Men det är ingenting som har ändrats. Jag lovar dig fortfarande. Det är bara så det funkar där. Det är bäst om jag säger upp mig så sent så möjligt. Och om jag skulle tacka nej till en erbjuden tjänst så skulle dom bli misstänksamma – tvivla på mig.
- Rebecka** Det är kanske jag som borde göra det – tvivla på dig.
- Abimelek** Det är klart du inte ska. Du kan lita på mig – jag lovar. Jag vet vad jag gör. Och dessutom behöver vi pengarna.
- Rebecka** Och hur länge hade du tänkt vara borta?

Abimelek Inte länge alls. Jag har fått en väldigt viktig uppgift. Jag ska övervaka evakueringen av Containerstaden. Det har samlats en stor mängd gäss och människor där, och situationen har blivit ohållbar. Dom skräpar ner och för ett jäkla oväsen. Vi måste rensa upp skiten. Jag stannar bara tills vi fått ordning på det.

Rebecka Och hur lång tid tar det?

Abimelek Vi är väldigt effektiva numera. Du kommer inte hinna sakna mig.

Rebecka Jag vet inte. Du är hela tiden på väg – nån annanstans, även om du är här.

Abimelek Vad menar du?

Rebecka Det känns så.

Abimelek Jag förstår inte.

Rebecka Det är som om du försöker hitta en ursäkt. Det känns som om du är på väg att lämna mig.

Abimelek Nej! Absolut inte. Du får inte missförstå mig så. Jag vill inget hellre än att vara här med dig – förstår du inte det?

Rebecka Skyll inte på mig.

Abimelek Det gör jag inte.

Rebecka Det verkar så.

- Abimelek** Jag bara menar, ibland är det nästan som om du *vill* missförstå mig.
- Rebecka** Det är ju du som åker bort. Hur fan kan det vara *mitt* fel?
- Abimelek** Jag visste att du skulle börja bråka om det här. Det var därför jag inte sa nånting först. Det är minerad mark överallt; jag vågar knappt öppna munnen längre.
- Rebecka** Vad fan menar du med det! Du håller ju aldrig käften! du bara pratar och pratar – men aldrig att du gör nånting.
- Abimelek** Vad är det du vill! Jag gör allt vad jag kan! men det är inte så jävla lätt som du tror.
- Rebecka** Men det är inte bara det. Det är alltihop.
- Abimelek** Nä, jag kan inte prata med dig när du är så här.
- Rebecka** Men håll käften då!
- Abimelek** (*efter en paus*) Men det är väl fan att det ska bli så här jämt.
- Rebecka** Kan du inte bara hålla käften? Jag håller fan på att drunkna i allt ditt jävla pratande.
- Abimelek** Jag ska inte säga ett ord mer. (*paus*) Inte ett ord.
- Rebecka** Jag är med barn. (*paus*) Hör du vad jag säger?
- Abimelek** Är det mitt?

Rebecka Ja, vem annars?

Abimelek Ja, jag vet inte. Jag såg inget blod på min penis, så jag antar att andra har varit där.

Rebecka Det funkar inte så.

Abimelek Gör det inte?

Rebecka Nej.

Abimelek Det trodde jag.

Rebecka Jag är gravid – och det var du som gjorde det.

Abimelek Men det är ju helt fantastiskt.

Rebecka Tycker du?

Abimelek Ja. Ja, visst gör jag det. Det är det fantastiskaste jag har varit med om. Jag trodde inte jag var kapabel till det innan. Men nu är jag det. Och inget kan väl vara mer fantastiskt? Är du inte glad?

Rebecka Jo ... Men det känns lite skumt.

Abimelek Hur då?

Rebecka Det känns som om en ansamling celler har liksom fastnat på livmoderväggen – ett embryo till nånting.

Abimelek Gör det ont?

Rebecka Nej. Men det är som om det suger näring från mig, direkt från blodet på nåt sätt.

Abimelek Jag stannar så klart hos dig.

Rebecka Det behövs inte, jag klarar mig alltid.

Abimelek Men det är klart jag stannar.

Rebecka Vill du verkligen det?

Abimelek Ja, det vill jag.

Rebecka Det där du behöver göra – är inte det väldigt viktigt?

Abimelek Jo, det är viktigt arbete. Men du är ännu viktigare.

Rebecka Om du skulle åka – lovar du att komma tillbaka?

Abimelek Jag ska inte åka.

Rebecka Jag vill inte hindra dig, inte om det väldigt viktigt. Jag tycker att du ska åka. Om du lovar att komma tillbaka.

Abimelek Är du säker?

Rebecka Ja.

Abimelek Jag lovar att komma tillbaka, så fort jag bara kan.

(Abimelek går ut.)

Rebecka *(till Sara)* Det är kallt härinne. *(tar fram ett par strumpbyxor)* Jag tar dom här tjocka. Bli det bra? *(försöker få Sara att lyfta benet)* Lyfter du? *(smeker vaden)* Så vi kan ta på dig.

(Rebecka lyfter benet, men Sara stretar emot. Rebecka lugnar henne med handen, försöker igen med samma resultat, tar i lite mer och får på strumpbyxan över foten. Sara sparkar på hennes händer.)

Rebecka Det gör ont, mamma. Jag vill bara hjälpa dig.

(Rebecka väntar tills Sara har lugnat sig, lyckas sedan få strumpbyxan över knäet, därefter tar hon det andra benet, men Sara slingrar sig.)

Rebecka Mamma, sluta. Snälla. Lugna ner dig.

(Sara lugnar sig och Rebecka får upp strumpbyxorna till låren.)

Rebecka Nu måste vi resa på oss. *(hjälper Sara upp)* Såja – så lyfter du höger lite ... Och så lite på vänster ... Såja.

(Rebecka hjälper Sara sätta sig ner.)

Rebecka *(tar Saras hand)* Du vet det som pappa brukade säga: man föds med handen knuten, som om man sa "allt är mitt, jag ska ärva allt". Men när man lämnar världen, då är handen öppen.

(Rebecka reciterar Kaddish för Sara. Abimelek återvänder.)

Rebecka Är det du?

Abimelek Ja, det är jag. Jag är tillbaka.

Rebecka Jag ser det.

Abimelek Förlåt. Det tog längre tid än beräknat.

Rebecka Ja.

Abimelek Jag var tvungen att stanna, jag kunde inte lämna det ogjort. (*paus*) Hur är det med dig?

Rebecka Jo ... Hur är det med dig?

Abimelek Det har inte varit lätt för mig.

Rebecka Jaså?

Abimelek Förhållandena i Containerstaden var fruktansvärda.

Rebecka Jag hörde det.

Abimelek Vadå, vad menar du? Hur kan du ha hört nåt om det?

Rebecka Det kom människor, förbi här. Dom var på väg söderut. Dom flydde.

Abimelek Du lyssnar väl inte på såna? Det är bara propaganda – lögner som cirkulerar bland såna.

Rebecka Vad hände då?

Abimelek Det var en kaotisk situation, det måste du förstå. Vi kunde inte kontrollera dom.

Rebecka Vad har du gjort?

Abimelek Ingenting fel, jag lovar. Men kanske om vi hade agerat tidigare ...

Rebecka Jag vill att du berättar vad du har gjort.

Abimelek Vi blev tvingade att agera. Men skadorna var mycket begränsade, jag lovar.

Rebecka Jag tänker fortsätta fråga – tills jag får svar.

Abimelek Men du förstår inte situationen, det var –

Rebecka Jag vet redan vad som hände! Men jag vill höra *dig* berätta det.

Abimelek Du har uppenbarligen fått helt fel uppfattning om vad som hände; vi svarade bara upp mot ett hot.

Rebecka Men berätta för mig då.

Abimelek Vi var tvungna att skeppa dit maskiner. Natten luktade diesel, och var mycket brutal. Men vår insats var nödvändig, och fullkomligt legitim. (*paus*) Hur är det med barnet?

Rebecka Det rann ut.

Abimelek Vad menar du?

Rebecka Det började blöda. Och sen slutade det.

Abimelek Är du inte gravid längre?

Rebecka Nej. Jag mår bra igen.

Abimelek Men vad hände?

Rebecka Ingenting. Kroppen stötte bort fostret, det är inget konstigt med det. Det är sånt som händer – fullkomligt naturligt.

Abimelek Men är du inte ledsen?

Rebecka Nä, varför skulle jag vara det?

Abimelek Men du verkar ju nästan som om ... ja, att du inte bryr dig.

Rebecka Du skulle ha sett människorna som flydde. Jag stötte på dom vid den övergivna macken; dom fyllde på vatten i plastdunkar. Sen vandrade dom vidare söderut. Jag försökte berätta att havet ligger där – och det finns inget sätt att ta sig över.

Abimelek Men barnet ... När hände det?

Rebecka Jag vill inte prata om det.

Abimelek Det känns som om du inte vill ha mig här ens.

Rebecka Det har jag aldrig sagt.

Abimelek Nä, men det känns så. Det känns som om du anklagar mig för nåt.

Rebecka Det gör jag inte.

Abimelek Men det känns så. (*paus*) Och hon då? Varför säger hon ingenting?

Rebecka Jag vet inte.

Abimelek Du vet inte.

Rebecka Det var länge sen hon talade.

Abimelek Är det nåt fel på henne?

Rebecka Jag vet inte.

Abimelek *(till Sara)* Titta på mig. Hör du mig? *(paus)* Nånting har helt klart gått itu inuti.

Rebecka Jag tror att hon har fått en stroke.

Abimelek Vad är det?

Rebecka Ett blodkärl har spruckit; hon blöder i hjärnan.

Abimelek Vad är det med dig!

Rebecka Ingenting.

Abimelek Hur kan du vara så förbannat kall! *(paus)* Jag behöver semester. Jag har bokat en biljett. Jag ska borda en transferbuss till solskenet.

Rebecka Åker du igen?

Abimelek Men du hade fått följa med. Det hade jag tänkt.

Rebecka Har du köpt en biljett till mig också?

Abimelek Nej.

Rebecka Lämna du mig?

Abimelek *(Svarar ej.)*

Rebecka Men svara mig då!

Abimelek Jag tänker.

Rebecka Vad tänker du på?

Abimelek Jag vet inte längre.

Rebecka Du får inte lämna mig.

Abimelek Jag klarar inte av stanken längre. Skogen blir allt sjukare – mer och mer förvriden. Och dom övergivna fälten sträcker sig nu ända till horisonten. Luften smakar som sura uppstötningar. Och den här förbannade himmelen – jag mäktar inte med att se den.

Rebecka Men då reser vi i väg tillsammans – precis som vi sa.

Abimelek Jag måste lämna det här bakom mig.

Rebecka Låt mig följa med.

Abimelek Jag går nu, Rebecka.

Rebecka Gå inte. Du får inte gå, det får du bara inte, du ska stanna här, hör du mig –

Abimelek Släpp mig –

Rebecka Nä, inte förrän du stannar, du ska stanna, du kan inte lämna mig.

Abimelek Släpp mig!

Rebecka Gå inte. Lämna mig inte här. Du får inte lämna mig!

(Abimelek lämnar dem.)